

متن پرسش

سلام و عرض ادب: در مواجهه با ناکامی‌ها و سختی‌ها و فشارهایی که طی حرکت در مسیر، برای انسان وجود دارند؛ که برخی‌ها از اراده انسان خارج‌اند و از قضا همین‌ها تاثیری تعیین‌کننده در سرنوشت و نتیجه امور دارند، چگونه جوانی و سرزندگی رو حفظ کنیم و امید رو زنده نگهداریم؟ چطور دچار انزوا و بی‌حالی نشیم؟ اینها از نشونه‌های پیری زودرسه که حتی فرد مؤمن به جایی میرسه که اعمال عبادی مثل اذکار، شرکت در مراسمات روزه و هیئت‌ها، نمازها و روزه‌ها و تلاوت قرآن و... نه به جهت نیرو گرفتن برای انجام مأموریت‌ها و کارها؛ بلکه فقط برای اندکی دلخوشی، یا فراموشی دردها و رنج‌ها، یا کسب آرامش خاطر و نشاط انجام‌میده؛ که همسر و خانواده اش اذیت‌نشن از این بی‌حالی. درست مثل سالمندانی که قدرت تغییر و تصمیم‌بزرگ ندارند، و امیدی برای انجام کارهای بزرگ ندارند اما وجود پرآرامشی دارند، مؤمن هستند و اهل عبادت، اهل دعا و راز و نیاز با پروردگار عالم. و البته اخلاص و دلسوزی نسبت به جامعه هم دارند. سوال اینه که چه میشه کرد؟ راهی هست؟ با فکر کردن به مواردی مثل اینکه خدا آدم رو از نقطه‌ای که آمال و آرزوشه امتحان می‌کنه یا گفته امیرالمومنین علیه السلام که من خدا رو به شکستن اراده‌ها شناختم یا اینکه رنج‌ها مساوی تقسیم میشن و تک‌تک آدم‌ها همچین احساسی رو تجربه کردند و یا در ادامه زندگی تجربه خواهند کرد و اینکه ناکامی‌ها بخشی از این دنیاست. ممکنه انسان آروم‌تر بشه؛ اما باز هم این آرامش برای حفظ نشاط و ادامه زندگی خوبه و نه برای احیای جوانی و حرکت.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همین‌طور که متوجه هستید اگر نسبت به صراطی که در مقابل ما است، غفلت نکنیم و متوجه باشیم که همواره باید رفت و باز هم رفت؛ انسان در دینداری به نتیجه لازم می‌رسد. پیشنهاد می‌شود به عنوان مقدمه مطالبی که در رابطه با سوره آل عمران مطرح شده، مد نظر قرار دهید و سپس با عرایضی که در رابطه با سوره «بلد» به میان آمده، مأنوس گردید. موفق باشید

<https://lobolmizan.ir/sound/۶۴۴?mark=%D۸%A۲%D۹%۸۴%۲۰%D۸%B۹%D۹%۸۵%D۸%B۱%D۸%A۷%D۹%۸۶>

<https://lobolmizan.ir/sound/۱۰۶۵?mark=%D۸%A۸%D۹%۸۴%D۸%AF>

